

поучѣ чрезъ примѣра си. Тѣ си въобразяватъ какъ нема отъ що да са боѣтъ, поради тѣхното възвышеніе надъ другытѣ чловѣци: Ехъ! но туй именно възвышеніе трѣбаше да ги направи да са боѣтъ отъ сичко! Азъ бѣхъ страшенъ на враговетѣ си, и обыченъ на подданицытѣ си; управяхъ народъ силенъ и воинствененъ; мѣлата разнесе моето име до найотдалеченытѣ страны: царувахъ въ единъ плодороденъ и пріятенъ островъ; сто града ми принасяхъ сѣка година данъ отъ своитѣ богатства; тѣзи народы ма припознавахъ че съмъ потомокъ на Юпитера който са е родилъ въ тѣхното мѣсто; тѣ ма обычахъ като внукъ на мѣдраго Миноса, на когото законитѣ ги правѣтъ толкози силны и благополучны. Какво еще друго не достигаше за моето благополучіе, освѣнь само умѣянъето да са ползвамъ отъ него умѣренно? но моята гордость, ласкателството на което азъ давахъ слухъ, съборихъ моя престолъ; тѣй ще са съборѣтъ престолытѣ на сичкытѣ царѣ които сѣ предадени на сладострастіето и на съвѣтытѣ на гнуснытѣ льстецы.

„Сѣкый день азъ са стараяхъ да показвамъ лице весело и пълно съ надѣжды за да насърчамъ онѣзи които ма послѣдовахъ. Елате да построимъ, думахъ имъ азъ, единъ новъ градъ който ще ны утѣши за сичко което сме изгубили. Обиколены сме отъ народы които сѣ ни дали найдобъръ примѣръ за туй предпріятіе. Ето Тарентъ, издигнѣтъ до насъ; туй царство са основа отъ Фаланта съ послѣдовашытѣ го Лакедемоняны. Филоктитъ нарече Питилія единъ голѣмъ градъ, който строи на сѣщія брѣгъ. Подобно и Метапонтъ е едно поселеніе. Ще ли са покажемъ ный подолни отъ сичкытѣ тѣзи чужденцы скиталцы? Честъта не е безъ сумнѣніе намъ понеблагодарна.

„Когато са стараяхъ съ тѣзи думы да усладѣхъ гореститѣ на моитѣ другари, азъ крѣяхъ въ дълбочината на сърцето си прискорбіе до умирање; считахъ за голѣмо мое утѣшеніе да не гледамъ дневната свѣтина, но да ма покрыва нощъ за да оплаквамъ свободно моята зла честь. Два потока отъ горчивы сълзы течахъ изъ очитѣ ми, и сладкыйтъ сънь бѣ тѣмъ неизвѣстенъ. На другыя день олавяхъ са пакъ о работа съ но-